

Arrest

nr. 183 005 van 27 februari 2017
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Surinaamse nationaliteit te zijn, op 7 november 2016 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 7 oktober 2016 waarbij een aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard en tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 10 november 2016 met referentnummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 4 januari 2017, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 26 januari 2017.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat T. VAN DEN BOSSCHE, die loco advocaat J. VAN KELST verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. MUSSEN, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 13 april 2016 diende verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

1.2. Op 7 oktober 2016 werd de in punt 1.1. bedoelde aanvraag onontvankelijk verklaard. Dit vormt de eerste bestreden beslissing. Zij is gemotiveerd als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 13.04.2016 werd ingediend door : (...)

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden :

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Betrokkene haalt aan dat hij een relatie had met mevrouw [J.] en uit deze relatie een tweeling is geboren met name [...]. Dit element kan echter niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid daar betrokkene niet aantoont waarom dit hem zou beletten om tijdelijk terug te keren en aldaar zijn aanvraag in te dienen. Bovendien toont betrokkene niet aan dat er sprake is van een familieleven met zijn kinderen. Uit de gegevens van het Rijksregister blijkt dat de kinderen sedert 15.04.2015 niet meer samenwonen met hun vader. Betrokkene toont niet aan dat hij een affectieve band heeft met zijn kinderen noch dat hij een materiële band (in de vorm van alimentatiegeld e.d.) met hen zou hebben.

Het gegeven dat betrokkene een nieuwe relatie zou hebben met mevrouw [D.A.] en uit deze relatie ook een kind zou zijn geboren met name [B.P.] vormt geen buitengewone omstandigheid. Daar mevrouw [D.] nog niet was gescheiden van haar echtgenoot en het kind dus de naam van haar echtgenoot de heer [P.] draagt, kan dit niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid. Betrokkene toont niet aan waarom dit hem zou beletten om tijdelijk terug te keren en aldaar zijn aanvraag in te dienen. Betrokkene legt geen bewijzen voor waaruit blijkt dat er een procedure tot echtscheiding is opgestart of tot erkenning van het kind .

Bovendien staat betrokkene, op het document afgegeven door de gemeente “samenstelling van gezin dd. 16.06.2015”, vermeld als neef van mevrouw [D.A.].

Betrokkene haalt aan dat hij in de absolute onmogelijkheid zou verkeren om voor een lange tijd terug te keren naar Suriname, hij mevrouw [D.A.] niet kan achterlaten met 6 kinderen; dit element kan niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid. Mevrouw legt geen bewijzen voor dat ze zich niet tijdelijk kan beroepen op familie, vrienden kennissen of Belgische instanties om haar gezin bij te staan in de opvoeding van de kinderen.

De overige aangehaalde elementen (betrokkene door zijn verblijf geïntegreerd zou zijn, hij duurzame sociale bindingen zou ontwikkeld hebben, geen banden meer zou hebben met zijn land van herkomst, geen gevaar is voor de openbare orde of nationale veiligheid) verantwoorden niet dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend. Deze elementen behoren tot de gegrondheid en worden in deze fase niet behandeld (RvS 24 oktober 2001, nr. 100.223; RvS 9 december 2009, nr. 198.769). Zij kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art 9.2 van de wet van 15.12.1980.”

1.3. Op 7 oktober 2016 treft de verwerende partij de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Dit vormt de tweede bestreden beslissing. Zij is gemotiveerd als volgt:

“ (...) wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten voile toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven, binnen 30 (dertig) dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

o Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft hij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten: betrokkene is niet in het bezit van een geldig visum."

2. Ontvankelijkheid van het beroep

Het beroep is onontvankelijk voor zover het wordt ingediend tegen het bevel om het grondgebied te verlaten. In het verzoekschrift wordt immers geen middel ontplooid dat hiertegen gericht is.

3. Onderzoek van het beroep

Uit de bespreking van onderstaand middel blijkt dat slechts korte debatten vereist zijn.

3.1. In een eerste en enig middel werpt verzoeker de schending op van de formele motiveringsverplichting.

Verzoeker betoogt als volgt:

Eerste onderdeel

De verzoekende partij dient op basis van de lezing van de bestreden beslissing te kunnen begrijpen om welke reden de aanvraag tot machtiging van een verblijf van meer dan drie maanden onontvankelijk werd verklaard.

De verzoekende partij doet gelden dat hij een aanvraag tot machtiging verblijf voor een beperkte duur heeft ingediend en zijn verzoek uitgebreid heeft gemotiveerd.

Verzoeker heeft de specifieke redenen aangevoerd om welke redenen hij een machtiging tot beperkt verblijf benaastigt.

Door de verwerende partij werden deze argumenten van verzoeker niet ontmoet, specifiek in het kader van de aanvraag tot verblijf voor beperkte duur.

Verzoeker is er zich van bewust dat hij in de onmogelijkheid is een aantal stukken voor te brengen, o.m. wat betreft de biologische afstammingsband met zijn zoon [B.P.], geboren uit de relatie met zijn partner [A.D.].

Verzoeker heeft uitdrukkelijk uiteengezet dat dit kind niet kan worden erkend gezien mevrouw [D.] om redenen buiten haar wil nog gehuwd is met dé heer [P.] van wie zij evenwel reeds meerdere jaren feitelijk gescheiden is.

Indien mevrouw [D.] uit de echt zou gescheiden zijn, zou verzoeker zijn kind kunnen erkennen en een aanvraag tot gezinshereniging indienen, hetgeen om redenen buiten zijn wil niet mogelijk is.

Dit is ook de reden waarom verzoeker een aanvraag tot machtiging verblijf voor beperkte duur heeft ingediend, net omwille van de onmogelijkheid een aanvraag op grond van andere redenen (gezinshereniging) te kunnen indienen.

Ook de ontvankelijkheidstoets dient naar de mening van de verzoekende partij te worden gemotiveerd in het kader van de beoogde aanvraag tot machtiging verblijf voor beperkte duur. Door niet te motiveren waarom tot onontvankelijkheid wordt beslist in het kader van het beoogde verblijf voor beperkte duur, wordt de formele motiveringsverplichting geschonden.

Tweede onderdeel

De door verweerder verleende motivering is niet draagkrachtig ten aanzien van de beslissing, gezien in het kader van de aanvraag tot verblijf voor beperkte duur.

Zo o.m. wordt de bestreden beslissing gemotiveerd dat verzoeker geen bewijzen voorlegt "... waaruit blijkt dat er een procédure tot echtscheiding is opgestart of tot erkenning van het kind. ..."

Dat dergelijke motivering niet draagkrachtig is gezien net om deze redenen een machtiging tot verblijf voor beperkte duur werd aangevraagd.

De onmogelijkheid deze stukken thans voor te brengen bracht verzoeker tot de aanvraag zoals hij deze heeft ingediend.

Bezwaarlijk kan verweerder zijn beslissing dan ook motiveren met de onmogelijkheid deze stukken bij te brengen.

Dat in de beslissing niet wordt gemotiveerd waarom de aanvraag tot machtiging verder verblijf niet wordt verleend in afwachting van de echtscheiding van mevrouw [D.] en de mogelijkheid tot erkenning van zijn zoon [B.].

Het is met het oog hierop dat de machtiging wordt gevraagd maar het is door het gebrek hieraan dat de machtiging wordt afgewezen.

Dergelijke motivering is uiteraard niet draagkrachtig en voldoet niet aan de voorwaarden van de formele motiveringsverplichting.

Dit maakt een schending uit van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (formele motiveringsverplichting):

Een bestreden beslissing moet, teneinde te voldoen aan de formele motiveringsplicht die verzoekende partij afleidt uit de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, de juridische en feitelijke overwegingen vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. Die motivering moet afdoende zijn teneinde de belanghebbende in staat te stellen terdege te oordelen of het zin heeft zich tegen de beslissing te verweren met de middelen die het recht hem ter beschikking stelt. ..." (RvS nr. 218.844, 10 april 2012)

De motivering van de bestreden beslissing is dan ook geenszins afdoende en schendt de formele motiveringsverplichting.

Dat de schending van het formele motiveringsbeginsel ook van belang is voor de beoordeling van de aanvraag van verzoeker en de beslissing kan beïnvloeden. Indien immers de verwerende partij het juiste voorwerp van de aanvraag (de beperkte duur) in haar motivering zou hebben betrokken, zou niet töt dezelfde beslissing zijn gekomen. De beperkte duur van het machtigingsverzoek is determinerend. Het eerste middel is ernstig en gegrond."

3.2. Met betrekking tot de aangevoerde schending van de formele motiveringsverplichting wordt erop gewezen dat de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 de administratieve overheid verplichten in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen, en dit op "afdoende" wijze. Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, dit wil zeggen dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen. De belangrijkste bestaansreden van de motiveringsplicht, zoals die wordt opgelegd door de wet van 29 juli 1991, bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, opdat hij met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden (cf. RvS 9 september 2015, nr. 232.140).

3.3. Artikel 9bis van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

"In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de Minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven. (...)"

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om een vreemdeling een verblijfsmachtiging toe te kennen in het kader van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, dient de gemachtigde van de minister c.q. staatssecretaris na te gaan of de aanvraag wel regelmatig werd ingediend, te weten of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden werden ingeroepen om de aanvraag van de verblijfsmachtiging in België te verantwoorden. Deze buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen. De toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

1. wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn; zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het verkrijgen van een verblijfsmachtiging niet in aanmerking worden genomen;
2. wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven.

3.4. In de bestreden beslissing verwijst de gemachtigde van de staatssecretaris naar de toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet en stelt hij vast dat de aanvraag van verzoeker onontvankelijk is. Meer bepaald wordt er op toegankelijke gemotiveerde wijze geoordeeld dat de door verzoeker

aangehaalde elementen geen buitengewone omstandigheid vormen. Hiermee voldoet de verwerende partij aan de formele motiveringsplicht zoals omschreven in punt 3.2.

3.5. Verzoeker kan niet dienstig het afdoend en pertinent karakter van de motivering in vraag stellen door eraan te herinneren dat hij een aanvraag om verblijfsmachtiging heeft ingediend voor beperkte duur. Immers dient een vreemdeling die in het Rijk verblijft en een verblijf beoogt van meer dan drie maanden in het Rijk – wat het door verzoeker beoogde verblijf van twee jaar wel degelijk is – daartoe te worden gemachtigd op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Dit houdt in dat ook voor een beoogde machtiging tot verblijf van twee jaar in het Rijk, het bestaan van buitengewone omstandigheden dient te worden aangetoond. Verwerende partij komt op een gemotiveerde wijze tot het besluit dat geen enkele aangehaalde omstandigheid kan worden weerhouden als een buitengewone omstandigheid in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont met zijn overtuiging dat de formele motiveringsplicht is geschonden, daarvan geen schending aan.

3.6. De Raad stelt verder vast dat de verzoekende partij de motieven die aan de grondslag liggen van de eerste bestreden beslissing kent nu zij deze aan een inhoudelijk onderzoek onderwerpt in een middel, zodat het middel verder wordt behandeld vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

3.7. De eerste bestreden beslissing stelt, *“Het gegeven dat betrokkene een nieuwe relatie zou hebben met mevrouw [D.A.] en uit deze relatie ook een kind zou zijn geboren met name [B.P.] vormt geen buitengewone omstandigheid. Daar mevrouw [D.] nog niet was gescheiden van haar echtgenoot en het kind dus de naam van haar echtgenoot de heer [P.] draagt, kan dit niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid. Betrokkene toont niet aan waarom dit hem zou beletten om tijdelijk terug te keren en aldaar zijn aanvraag in te dienen. Betrokkene legt geen bewijzen voor waaruit blijkt dat er een procedure tot echtscheiding is opgestart of tot erkenning van het kind.”* Verzoeker herhaalt hoe de situatie in elkaar zit met mevrouw D., legt uit dat dit de reden vormt van zijn aanvraag om een verblijfsmachtiging voor beperkte duur en geeft aan dat de onmogelijkheid om bewijzen voor te leggen waaruit blijkt dat er een procedure tot echtscheiding is opgestart of tot erkenning van het kind dat hij heeft met mevrouw D., de reden vormde van zijn aanvraag om verblijfsmachtiging maar hiermee toont verzoeker niet aan dat de door de verwerende partij gedane beoordeling van de door hem aangehaalde situatie kennelijk onredelijk of onzorgvuldig is waar deze luidt *“Betrokkene toont niet aan waarom dit hem zou beletten om tijdelijk terug te keren en aldaar zijn aanvraag in te dienen”*, na de vaststelling, *“Betrokkene legt geen bewijzen voor waaruit blijkt dat er een procedure tot echtscheiding is opgestart of tot erkenning van het kind.”* Verzoeker verwacht van de verwerende partij een uitleg waarom de machtiging tot verblijf niet wordt verleend in afwachting dat hij dergelijke bewijzen kan voorleggen, maar hij verkijkt zich erop dat de verwerende partij zoals het hoort in het kader van een aanvraag om verblijfsmachtiging op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet heeft beoordeeld of de door hem aangehaalde situatie een buitengewone omstandigheid vormt. Verzoeker kan bezwaarlijk verwachten dat de verwerende partij elke vreemdeling die nog geen stukken kan verzamelen in het kader van een situatie op grond waarvan hij later een gezinsherenigingsprocedure wil opstarten, zou machtigen tot een verblijf voor een overbruggingsperiode.

3.8. Verzoeker toont niet aan dat het kennelijk onredelijk of onzorgvuldig is dat van hem wordt verwacht dat hij vanuit zijn land van herkomst het verloop van de echtscheidingsprocedure van mevrouw D. en desgevallend de erkenningsprocedure van B.P. afwacht en bewijzen in dit verband verzamelt om aldaar dan een aanvraag om verblijfsmachtiging in te dienen. De Raad merkt nog op dat niet is uitgesloten dat verzoeker mogelijk vanuit Nederland deze procedure opstart waar hij zich blijkens zijn verzoekschrift zestien jaar gevestigd heeft en waarnaar hij terugkeerde na de beëindiging van zijn relatie met mevrouw J.

Het enig middel is ongegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

5. Kosten

Gelet op wat voorafgaat, past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zevenentwintig februari tweeduizend zeventien door:

mevr. M. EKKA,

kamervoorzitter,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA